

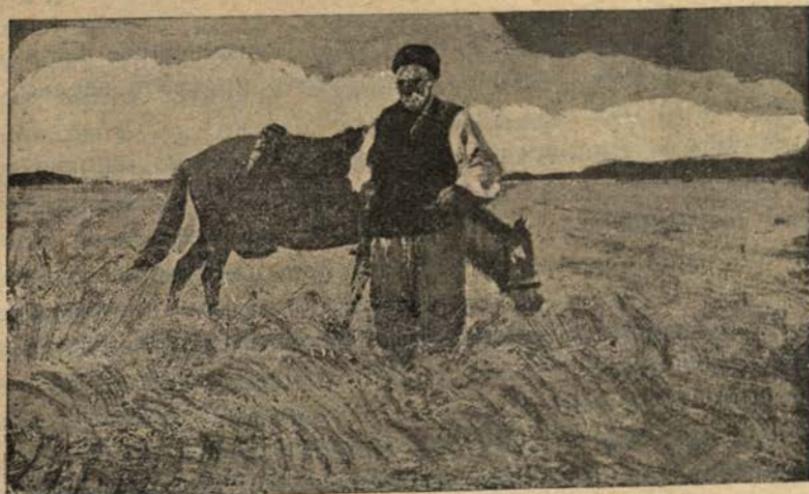
Мѣстото обхващало една площъ отъ 60 хиляди декара. Доставени били най добри топове.

Опитите били ржководени отъ професоръ, подпомогнатъ отъ многобройнъ избранъ персоналъ. И пакъ не дали очакваните резултати. Като че ли на присмѣхъ най-силно била засегната отъ градушка областъта, защитена съ най-добри ордия.

Идеята за стрелба срещу градушката била посрещната отъ мѣстното население съ голѣмъ ентузиазъмъ. Не минало много време, и това чувство се обѣрнало въ истинска вражда.

За да не става нужда този въпросъ да се повдига наново, опитите били продължени съ спокойствие и постоянство, присѫща на истинските хора на науката.

Освенъ градобойните топове, предложени били и други срѣдства, които трѣбвало да бѣдятъ изпитани. Думата е за тѣй наречените градобойни ракети. Пущаните отначало ракети достигали височина 200 — 300 метра. Очевидно, тѣ не могли да стигнатъ градоносните облаци. Пригответи били по-усъвършенствани ракети, които достигали 900 — 1200 м. височина. Но и отъ тѣхъ никаква полза. Предполагайки, че тѣзи ракети развиватъ слаби избухвания, изработени били бомби, съдържащи 8 кгр. избухвателно вещество, които могли да бѣдятъ хвърляни на височина 800 метра. Предприети били опити съ тѣзи последни срѣдства за борба. И пакъ резултатъ — нула.

Картина отъ Ив. Ангеловъ.

Следъ страшната напастъ.